

Samuel Johnson

«El lenguaje es el vestido del pensamiento».

Punt de vista

El llenguatge inclusiu, un tema no menor

Són molt rellevants i importants les paraules que fem servir i com les fem servir, ja que tot el que anem sentint, llegint, repetint, veient ens conforma la nostra persona i ens influeix en les nostres decisions i en el nostre futur

Si sempre sentim parlar d'«el director», «el gerent», «l'informàtic», «la infermera», etc., siguem conscients o no, serà molt més fàcil que sempre un nen vulgui ser informàtic i una nena infermera i que sigui el nen el que tingui aspiracions d'ocupar càrrecs directius

PILAR ESTEBAN RODRÍGUEZ
Portaveu de la Comissió de Violència de Gènere i Igualtat de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Reus

L'ésser humà s'expressa amb paraules, el llenguatge és la forma que tenim de transmetre les nostres idees i pensaments, i existeixen molts estudis que demostren que el llenguatge modela les nostres idees, per això, és important fer ús d'un llenguatge inclusiu.

l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Reus, en el seu afany de vetllar per la igualtat entre homes i dones i d'erradicar qualsevol forma de discriminació per raó de sexe, ja fa temps que està duent a terme una sèrie de tasques dirigides a promoure la igualtat entre professionals de l'advocacia. Una de les primeres actuacions que va fer va ser la modificació de la seva denominació passant a ser l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Reus, deixant clara la seva aposta per un llenguatge neutre.

En aquesta singladura iniciada cap a la igualtat entre homes i dones, la Junta de Govern va aprovar l'adhesió al Pla d'Igualtat elaborat pel Consell de l'Advocacia Catalana que conté una sèrie de mesures dirigides als diferents Col·legis de l'Advocacia de Catalunya per promoure la igualtat d'oportunitats entre homes i dones i evitar la discriminació per raó de gènere.

En aquesta mateixa línia, l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Reus va crear l'any 2018 la Comissió de Violència de Gènere i Igualtat amb l'afany de millorar el servei d'atenció a les víctimes de violència de gènere i vetllar per la igualtat entre homes i dones en tots els àmbits. Malgrat ser una Comissió jove i amb poc bagatge són moltes i variades les actuacions que s'han dut a terme i molts més els projectes de futur encaminats a assolir uns objectius marcadament inclusius i

igualitaris. Aquesta Comissió pretén estar present en tots aquells actes diaris i quotidians de la societat tendents a fomentar la igualtat de gènere i d'oportunitats i estendre la seva col·laboració en les diferents activitats socials que es puguin organitzar en l'àmbit de la igualtat de gènere en la nostra demarcació.

Darrerament, dins del Pla d'Igualtat de l'Advocacia aprovat pel Consell de l'Advocacia Catalana, l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Barcelona ha elaborat una Guia de llenguatge inclusiu que pretén ser un instrument que contribueixi a l'ús de termes i expressions lliures de sexisme i que l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Reus ha acordat implementar.

Segons una definició molt estesa, fer ús d'un llenguatge inclusiu consisteix en propiciar l'emissió de missatges que no atemptin contra la dignitat de les persones i fomentin les comunicacions no discriminatòries en qualsevol àmbit organitzacional. Aquesta és la fita que ens hem marcat des de l'Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Reus per seguir amb el nostre compromís amb la societat que ens envolta.

I és que, fomentar l'ús del llenguatge inclusiu no és una qüestió menor, ja que són molt rellevants i importants les paraules que fem servir i com les fem servir, ja que tot el que anem sentint, llegint, repetint, veient ens conforma la nostra persona i ens

influeix en les nostres decisions i en el nostre futur. Així, si sempre sentim parlar de «el director», el «gerent», «l'informàtic», «la infermera», etc. Siguem conscients o no, serà molt més fàcil que sempre un nen vulgui ser informàtic i una nena infermera i, que sigui el nen el que tingui aspiracions d'ocupar càrrecs directius. A banda d'aquest aspecte, que és molt important perquè va unit a l'educació dels infants, també a la societat adulta un llenguatge no inclusiu farà que la dona continuï tenint més dificultats que l'home per a desenvolupar segons quines feines i que se li continuï atribuint les feines de casa i de cuidadora com a pròpies; tanmateix, dificultarà que els homes que vulguin canviar aquesta concepció, ho puguin fer. Obviament, no tan sols el llenguatge ha de canviar, però és una peça més, per a un únic objectiu, la igualtat entre homes i dones.

Però juntament amb el llenguatge escrit i verbal, és de gran rellevància també el llenguatge visual. Les imatges referides a càrrecs de certa importància no sempre han de ser ocupades per homes, com tampoc sempre han de ser dones les imatges d'administratives o que denotin un càrrec inferior al de l'home.

I és que la societat està en evolució, i aquesta evolució significa que avui decidim parlar per a ells i per a elles, perquè tots i totes som part de la societat.

Al margen

Cuestión de tono

Solo a los pasaportes rojos nos protege el paraguas del Tribunal Europeo de Derechos Humanos, concebido para garantizar nuestro legítimo derecho a tener derechos

El mes pasado se cumplieron 75 años desde que, en 1945 y con la tierra aún humeante tras el fin de la II Guerra Mundial, se fundó la Organización de Naciones Unidas. Unos años más tarde se aprobó en su seno la Declaración Universal de Derechos Humanos, cuyo espíritu tan bien condensó Hannah Arendt gracias a una expresión afortunada «el derecho a tener derechos» que, sin embargo, pone de manifiesto la fragilidad de las personas frente a tan alta institución. Este derecho primigenio depende hoy del color de nuestro pasaporte, que por desgracia sigue muy vinculado al color de quien lo lleva.

Los españoles viajamos con un pasaporte rojo, tono que compartimos con muchos países europeos. El gobierno británico ha decidido que, a raíz del Brexit, el país cambiará de chaqueta y se pondrá una azul, igual que la de Estados Unidos o Afganistán. Mala noticia para sus ciudadanos: sólo a los pasaportes rojos -por desgracia ni siquiera a todos, y tampoco siempre- nos protege el paraguas del Tribunal Europeo de Derechos Humanos, concebido para garantizar nuestro legítimo derecho a tener derechos. Esta semana ha vuelto a quedar claro lo poco que importan las leyes para quienes no portan el color adecuado. Los saharauis -apátridas o con un pasaporte de papel mojado pudriéndose en su bolsillo desde 1975- aún lidian con la promesa incumplida por la ONU de realizar un referéndum en esa porción de desierto, también humeante, olvidada incluso por la izquierda española; y los migrantes africanos se agolpan en las costas de Canarias con una documentación cuyo color seguirá siendo irrelevante mientras por causa de otro tono, el de su piel, se sigan vulnerando una y otra vez sus derechos fundamentales.

ALBA CARBALLAL
Periodista